

Ukens

Perspektiv

Skylapper

er en utmerket oppfinnelse. De kan anvendes med fordel på hester under visse forhold. Og hestene finner seg vel til rette med skylapper.

Noe anderledes med menneskene. Ingen av oss liker at det blir sakt om oss at vi går med skylapper for øynene. Men tross dette går millioner av mennesker med politiske skylapper for øynene, ledet av smarte politikere.

De som har gjestet diktaturstyrte

ledrelandssinnede menn er blitt ofre for det forferdelige oppgjør. Meget som er kommet fram i det siste, tyder også på at ingen kan vite hvor det vil stanse, når man først vil holde på «retningslinjene». Og det må man jo, om ikke av hensyn til landet, så av hensyn til prestisjen og partiet med ansvaret.

Men at ikke sjølve kongen skulle løse seg trygg — absolutt trygg — har vel ingen i sine vildeste fantasier kunnet innbille seg.

Art. § 5 sier at Kongens person er hellig, han kan ikke lastes eller anklages. — Rett nok stemmer dette ikke med den moderne form for demokrati vi f. eks. finner i U.S. Statsoverhodet der må såmenn stande til rette for sine handlinger — som enhver annen borger. En slik bestemmelse som i § 5 ville være utenkelig derborte, og man ville si at først og fremst statsoverhodet selv ville ikke være tjent med den.

Men vi har den nå engang i vår — på dette punkt litt alderstegne — konstitusjon. Å antyde at Kongen kan anklages — med rette eller urette — er mentalt å forberede en krenkelse av konstitusjonen, dvs. revolusjon.

Det hele er uforståelig: Det var engang en revolusjonær avis som hette Verdens Gang. Mange gode borgere ville ikke ta i den med en ildtang. Men den var en tid redigert av Norges ubestridelig største journalist, og den var selvstendig til en grad vi ikke kan forstå i dag.

Men den arv har ikke den nye V.G. Oslopressen er i gjenreisningen blitt svært tam slik, det er ikke noe stygt der. Det bestående med makten kan løse seg helt trygg.

Derfor virker sitatet så alarmerende, som en brutal neve i et pent, borgerlig fjes. Det verste står visst der tanke-strekene er. Men det snakkes likevel, uten streker, om ei pølse i slaktertida.

Ja, slaktartida kan jo ikke bety annet enn tida for oppgjøret, det. Og det navn er godt. Vi har sjelden sett noe som bedre og mer illustrerende gjengir oppgjørets mest fremtredende drag.

Men hvem skal være pølsa? Ja, dessverre, etter sin sammenheng kan man ikke være i tvil om det heller. Men viser dette den skyldige respekt for landets mest opphøyede og karakteristiske symbol?

Sondre Sand.

land vet å berette at de er blitt vaktet og utspionert fra de kom inn i landet og til de kom ut over grensen. De fikk anledning bare til å se og høre det som vertskapet ville.

I Norge har vi hatt besøk av en tropp amerikanske journalister. De var statens gjester. Plutselig en dag fikk vi høre fra NTB at uheldet hadde vært ute. En uønsket person hadde fått tak i en av journalistene og snakket med ham om det særegne norske landssvikoppgjøret.

Som den gode journalisten amerikaneren var, ble han veldig interessert i å høre om det andre Norge. Han kom seg løs fra selskapet og anvendte timer på å studere landssvikoppgjøret på sakkyndig hold. Og da han omsider kom tilbake til vertskapet, opppasserne, ble han selvsagt eksaminert om hva han hadde tillatt seg å bedrive. Da var han selvsagt meget lite interessert.

Men ingen kunne ta fra ham hans viten. Det var selvsagt det beste stoff han hadde fått tak i på hele turen. Det hadde vært en opplevelse for journalisten bare i noen timer, å få bevise seg uten skylapper.

Ære være de menn som brakte amerikanerne sann opplysning om Norge som det er. Det må gjøres mere i samme retning. Og hvis intet annet hjelper, så må forholdene i Norge innrapporteres for De Forente Nasjoner. All verden skal vite sannheten om Norge.

Schjevola

Kommunismens mest bevisste motstandere

I NORGE SITTER I KONSENTRASJONSLEIRE

Amerika gir Marshallhjelp til et land der har råd å holde gående et rettsoppgjør som hvert år koster milliarder

I et brev til Morgenbladet 29. 9. 1948 om valgene i U.S.A. skriver John Hambro:

«En av de anklager som godtas av den store masse og mange av de alvorlig tenkende amerikanere, er påstanden om, at Roosevelts politikk overfor Sovjet har ført til den spente situasjon i dag, at det er Roosevelts skyld at verden i dag står foran muligheten av en ny verdenskrig. Hadde Roosevelt satt satt hårdt mot hårdt overfor Stalin, heter det, ville alt være såre vel nå. Og flere av de amerikanere som preket forsoningspolitikk overfor Hitler i 1939—40 og 41 — i likhet med Charles Lindbergh — får støtte av flere og flere landsmenn, når de i dag hever sin røst igjen og sier: Hva sa vi? U.S.A. skulle aldri ha gått til krig mot Tyskland, men bekjempet Russland sammen med Tyskland.»

Det er forsent å gråte over spilt melk, og vi gjengir ikke dette som noe forsvar for Hitlerismen, men det forteller litt om, med hvilken dårskap verden regjeres, og det gir også en viss bakgrunn for kampen mot kommunismen. Denne kamp hadde her

Fra vår utenlandspost --

UMIDDELBART FØR OFFENTLIGGJØRELSEN av Ruhrbestemmelsene satte den engelske presse — som på signal, i gang en fryktelig hetzpropaganda mot det tyske folk. En del av pressen slo endog sine gamle rekorder fra krigspropagandaens tid. De overgikk seg selv. Tyskerne var et uforbederlig, arrogant, trangbryttet, nasjonalistisk, krig og herskelystent folk, som det var all mulig grunn til å holde under den strengeste kontroll. Med kjent britiske offervilje og idealisme påtok England seg i menneskehetens interesse (selvsagt) å være tyskernes fangevoktere og overvåkere.

DET GIKK IMIDLERTID ikke lenge før skinnhelligheten avslørte seg. Den engelske presse satt med et felles rop utover verden «at den tyske konkurransen» var en trussel mot Englands eksportindustri. Der lå altså hunden begravet.

Det har vært meget interessant å følge denne striden, som pågår fremdeles. Og i disse dager er den virkelige sannhet kommet for dagen. Striden står ikke mellom Tyskland og England, men mellom England og Amerika. Idet det er de amerikanske myndigheter som har satt den tyske industri i gang med den produksjon som England raser over.

AMERIKA ELLER KAPITALISTENE i Wall Street hadde nemlig ikke i lengden noen interesse av å betale regningen for London City, og derfor slo U.S.A. inn på den anti-Morgenthau-politikk, som går ut på Tysklands økonomiske gjenreisning. Og der med har vi den tragiske konflikten gående.

England kjemper for å beholde sin levestandard ved å øke sin eksport. U.S.A. har bestemt seg for å dekke underskuddet ved Tysklands forsyninger gjennom en stigende vesttysk eksport.

«Jyllands Posten» skriver i denne forbindelse:

«England hadde goodwill og makt i 1945. I Tyskland var det kaos. Der stod hjulene stille og rustet. England regjerte halve Vest-Tyskland. England benyttet seg av sin stilling til å rive ned en betydelig del av den tyske industri og ved siden av det å stjele tyske patenter som skulle utnyttas i England. England forbed Tyskland å produsere visse varer. England har vært med på å begrense den tyske stål-

hjemme sine ivrigste tilhengere blant de, som i dag er dømt for landssvik og hensleper mange år av sitt liv i de norske konsentrasjonsleirer (f. eks. Hustad i Romsdal).

Amerikanerne er våknet og er begynt å tenke igjen. Og nå vil de med sine dollars reise bolverk mot kommunismen. Men de er vel neppe klar over, at de dollars som i form av Marshallhjelp sendes til Norge ikke kan oppveie den økonomiske belastning, som rettssakene mot kommunismens mest aktive motstandere her hjemme påfører landet.

produksjon, mens det selv får produsere så meget det vil og kan.

Men allikevel klager engelskmennene — og roper om at den tyske industri er en trussel mot dens egen —!»

DE ENGELSKKE PROTESTER er imidlertid avvist av amerikanerne, og den tyske tilfredshet over amerikanernes bryske avvisning, deles også av den sveitsiske avisen «Neuen Züricher Zeitung», hvis London-korrespondent er ærlig nok til å løfte litt på sløret som inntil nå har skjult den kamp som pågår mellom Wall Street og London City i forbindelse med den tyske eksporten:

«Det råder ikke tvil om at Englands opprørte tone mot den tyske konkurransen, gjelder ikke så meget tyskerne selv, men derimot amerikanerne som står bak dem. Det dreier seg altså til syvende og sist om en maskert strid mellom sterling og dollarområdene. Dette innrømmes også i private samtaler med toneangivende kretser i White Hall Foreign Office og handelsministeriet. Det er nemlig lettere å ta offentlig stilling mot Tyskland enn mot Amerika!»

TYSKERNE SELV TAR IMIDLERTID ikke så lett den engelske pressekrig. Med bemerkelsesverdig klarhet skriver «Kieler Nachrichten» (12. febr. 1949):

«Man lot millioner berlinere under uhørt psykisk og moralsk press fra øst, marsjere til valgurnene — etter først å ha lovprist dem som nasjonalister. Det var Englands ansvarlige statsmenn, premierministrene Churchill og Attlee som i Jalta og Potsdam ga tillatelse til at den tyske «brødkurv» i øst ble stjålet. Og det var de samme menn som ga ordre til tvangsflytting av 14 mill. tyskere — hvorefter samme England med en tysk årseksport på 600 mill. dollars og en amerikansk understøttelse på 1000 mill. dollars nå beklager seg over den tyske konkurransen på verdensmarkedene!! Vil man med vold gjennomføre det som det tyske folk med god grunn har en mistanke om — at England vil undertrykke det tyske folk og derved kunne røve fruktene av dets arbeide? Tror England etter det siste valg å ha sikret seg mot en kommunistisk fare i Tyskland?»

Tankegangen er den samme som den sveitsiske avisen «Die Tats» London-korrespondent for noen dager siden ga uttrykk for:

«Vesttyskere og berlinere har i de siste måneder inntatt en så steil antirussisk holdning, at man i London med lettelse atter har våget seg til å ta fram piskene —!»

DET ER IKKE LIKT den slø og forslagne engelskmann, men denne gangen har han nok gjort en dumhet. Han glemte å spørre om lov i Wall Street før han tok fram sin velbrukte kolonipisk.

Godt sagt

«På mange områder tar statsmakterne seg friheter med friheten. Men på intet felt er denne løsaktige omgang med fundamentale prinsipper så farlig og kan få så uberegnelige langtrekkelige og skjebnesvangre skadevirkninger som når man tar seg friheter med pressefriheten.»

(C. J. Hambro, 1948)